

A
TŰZ
SZÜLÖTTE

ROSARIA MUNDA

Dream
válogatás

Annie és Lee még kisgyerekek voltak, amikor egy brutális felkelés megváltoztatta addigi életüket, felforgatta a világukat, és ezzel mindenkinek – még az alacsony származásúaknak is – lehetőséget adott arra, hogy egy próbát kiállva a sárkánylovások uralkodó osztályába kerüljenek.

Mindketten az új rend feltörekvő csillagai lettek annak ellenére, hogy származásuk eltérőbb nem is lehetne. Annie szegény sorsú gazdálkodó családjával sárkánytűz végzett, míg Lee arisztokrata családját forradalmárok irtották ki. Ugyanabban az árvaházban nőttek fel, és szoros barátságot kötöttek. A hét év képzés alatt azonban riválisokká váltak, mindketten a sárkánylovások flotta parancsnoki tisztére pályáztak.

Amikor váratlanul felbukkannak a régi hatalom túlélői, és visszakövetelik a városukat, az új rend meginog. Az Annie-vel való kapcsolatának gyors változása és a küszöbön álló háború miatt Leenek döntenie kell: vagy megöli egyetlen megmaradt rokonát, vagy elárul mindent, amiben eddig hitt. Annie-nek pedig arról kell döntenie, hogy a szeretett fiút menti meg, vagy városa érdekeit tartja szem előtt.

© Brooke Amber

ROSARIA MUNDA Észak-Karolinában vidéki környezetben nőtt fel, politológiát tanult a Princetonon, és most Chicagóban él férjével. Ő az írója az Aurelián-ciklusnak, egy fiatal felnőtteknek szóló trilógiának, amely *A tűz szülötte* című könyvvel kezdődik.

Tudj meg többet a könyvről:

www.rosariamunda.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A regény az osztálytársadalom és a születési jogok visszásságait, a sors és az igazságosság kérdését és egy forradalom utáni köztársaság politikai struktúráját helyezi górcső alá. Mégsem száraz, és nem is távolságtartó. A barátságról és a döntésekről szól.”

Amazon

„Az akciók kedvelőitől a romantikára vágyókig, a politikai cselszövéséért rajongóktól a fantasy szerelmeseiig az olvasóközönség szinte minden rétege megtalálja a számítását ebben a sodró lendületű történetben.”

**The Bulletin of the Center for
Children's Book**

„Politika, erkölcsileg megkérdőjelezhető karakterek, szorongás, vágyak, összetett karakterdinamika – egy igazán jó könyv hozzávalói, amelyeket a szerző mind felhasznált a történet megírásához.”

Goodreads

„Rosaria Munda műve rögtön magával ragadja az olvasót. Állandó feszültség, izgalmas jelenetek, az érzelmek harca és a rendkívüli tettek teszik lebilincselő olvasmányá.”

Kirkus

*Dream
válogatás*

ROSARIA MUNDA

— részlet —

ELŐSZÓ

Később az Első Oltalmazó néven ismerik majd, kinek munkálkodása során átalakul a város. A jobbágyokat felszabadítják, iskolákat építenek, a sárkányokat pedig – a történelem során első ízben – közrendűek is megülhetik.

Mindezek előtt ez az ember a valaha látott legvéresebb Forradalom vezére volt.

Sosem kételkedett abban, hogy igazságos várost épít. Ahogy abban sem, hogy a régi rezsím uralkodó családjai megérdemlik a halált. De néha megbánást érzett amiatt, hogy a palota megrohamozása során a dolgok úgy történtek, ahogy.

Leginkább arra az uralkodócsaládra emlékezett, akiket kínozik még mindig gyötörtek, ha rábukkantak valakire közülük. A sárkányurat csak azért nem ölték meg meg, hogy mindent végignézhessen, gyermekei közül már csak a legkisebb fia maradt életben. Egy hét-nyolcéves fiúcska, a tekintete üres az arcát borító vérmaszok alatt. A család többi tagja körülöttük hevert.

– Azonnal hagyjátok abba ezt az örültséget! – kiáltotta az Első Oltalmazó, amikor ő és a testőrei rájuk találtak.

A forradalmárok eleresztették a fiút, akit épp ütlegeltek, és tiltakozni kezdtek:

– Ez az ember Leon, a Viharkorbács, te is tudod, mit tett!
– Ám elhallgattak, amikor a vérfoltos szőnyegen térdeplő sárkányúr megszólalt.

– A fiam! – mondta azon a nyelven, amelyet ő és az Első Oltalmazó is beszéltek. – Kérlek, Atreus!

Az Első Oltalmazó vetett egy gyors oldalpillantást a gyermekre, majd azt felelte:

– Leónak gondját viseljük.

Utasítást mormolt az egyik testőrének. A testőr összerendezte, tétovázott, majd a karjába vette a sárkányúr fiát. Miután kivitte a sérült és néma gyereket a szobából, a Forradalom vezére letérdelt a sárkányúr elé.

– Ezek állatok! – hörögte a sárkányúr.

Az Első Oltalmazó nem tiltakozott. Ehelyett az övéen lógó késre tette a kezét. Tekintete a sárkányúréba kapcsolódott, és egy kimondatlan kérdést üzent. A sárkányúr lehunyta a szemét, és bólintott. Majd az Első Oltalmazó meglepetésére megszólalt.

– Ez a te álmod – mondta. – Tényleg hiszel abban, hogy megérte, Atreus? Vagy hogy valaha meg fogja érni?

Az Első Oltalmazó előhúzta a kését.

– Igen, hiszem – felelte.

A következő években gyakran a fülében csengtek a sárkányúr szavai. A Forradalom legtöbb részlete lassan elhalványodott az emlékezetében, de Leon, a Viharkorbács kérdését sosem felejtette el.

Leon fia azonban egy olyan mellékszál volt, ami réges-rég kiment a fejből.

LEVELEK A MINISZTÉRIUMBÓL

Nyolc évvel később

LEE

Repülni reggelente a legjobb. Még ma is, pedig a fejünk fölött ott lóg a bajnokság réme, és alattunk az üres aréna emlékeztet rá, hogy hamarosan – első ízben – több ezer tekintet fogja követni a repülésünket. Jólesik végigpásztázni a sárkány szárnyai alatt nyújtózkodó várost. Az egyik gyors, éles kanyarban elkapom Fakó pillantását, engem figyel fekete, végtelen mély kútnak tűnő szemével. Az érzelmek és gondolatok köztünk lévő köteléke, amely ha a nyeregben ülök, rejtetten mindig ott lappang közöttünk, most szorosabbá vált. Igen! Ma kezdődik. Ma felemelkedik a csillagunk.

De ehhez tiszta fejre lesz szükségem. Finoman elszakítom magam Fakó forrongó, várakozó izgalmától, és ismét az arénára koncentrálok. Két másik sárkánylovással együtt repülünk, mindketten a másik, két fajta sárkány egy-egy példányán ülnek: Crissa és felhőhala fölöttünk úsznak a levegőben, míg Cor és viharkorbácsa alattunk siklanak. A sárkány fújtatása hamuval borítja be az aréna állványzatait. Ez az utolsó próbánk, ezúttal a repülőosztagok vezetői előtt.

– Túl alacsonyan repülsz, Cor! – próbálok meg túlkibálni a bömbölő szelet.

Cor idegesen felmordul, és feljebb kormányozza viharkorbács nőstényét. Számtalanszor elpróbáltuk a bajnokság ünnepélyes megnyitójára szánt koreográfiát a minisztérium

tisztviselőivel, és minden egyes alkalommal az bizonyult a legnehezebbnek, hogy demonstráljuk a viharkorbács tenyészet erejét. A Forradalom előtt a Viharkorbács ház – a családom – sárkányai arról voltak hírhedtek, hogy rettegésben tartották a vidéket, de még a régi időkben is ezek voltak szigetünk legnagyobb védelmezői a légitámadásokkal szemben.

– Azt mondták, hogy alacsonyán tüzeljünk – mondja Cor.

– De nem *ennyire* alacsonyán. Veszélyes, még megsérül valaki a közönségből.

A sárkányaink még csak süldőkorban vannak, körülbelül akkorák, mint egy ló, és még nem tudnak tüzet okádni. De azért a kifújt forró füst megégethet valakit.

Fölöttünk lassan köröz Crissa és a felhőhal, ez a hosszú, karcsú és annyira haloványkék sárkány, hogy szinte beleolvad a reggeli égboltba.

– Az a feladatod, hogy lenyűgözd az embereket, nem az, hogy megpörköld őket!

– Jól van már, jól van – legyint Cor.

A flotta még mindig csak kiképzés alatt áll, a sárkányok is és a lovasaik is. Az új rezsim sárkánylovasai, akiket ma Őrzőknek neveznek, alacsony származásúak, közemberek vagy akár volt jobbágyok is lehetnek. Ma már nem a sárkányurak gyermekei a sárkánylovasok.

Az egyetlen kivétel én vagyok, de ezt rajtam kívül nem tudja senki.

Mert a Forradalom kirobbanása idején sárkányszülöttnek lenni egyenlő volt a halálos ítélettel. Én Leo vagyok, Leon, a Viharkorbács-ház sárkányurának és a Felföldöntúl driárkhjának a fia, de az árvaházban átkereszteltek, és azóta Lee a nevem. Még az Első Oltalmazó sem tudja az igazságot, pedig ő volt az, aki megmentette az életemet. Még ő sem ismert fel, amikor két évvel később üdvözölt az Őrzőképző programban.

Vagyis a Viharkorbácsok egyik leszármazottját felvették abba a kizárólag a rátermettségen, és nem a születés jogán alapuló sárkánylovas programba, amelyet azért indítottak,

hogy átvegye a helyét mindannak, amit egykor a családjá képviselt.

Ám ennek ellenére a régi élet emlékei még mindig kísértenek és felzaklatnak, pedig tudom, szerencsés vagyok, hogy itt lehetek, szerencsés vagyok, mert élek, szerencsés vagyok, hogy kikerültem az árvaházból. Különösen ma, ahogy Fakó és én itt körözzük a Palota arénája fölött, amelyet a Forradalom óta most először nyitnak meg a nagyközönség előtt. Persze a régi rezsimben is itt rendezték a lovagi tornákat. A tornákat, amelyeken apám is részt vett, én pedig néztem őt, és arról a napról álmodtam, amikor én is részt vehetek egy ilyenén.

Előredőlök, és kesztyűs kezemet Fakó ezüstpikkelyes nyakára helyezem, miközben a reggeli fényben szinte áttetszőnek tűnő szárnyait behúzza ereszkedni kezd. Fakó az aurelián-tenyészetből való. Ez a kisebb testű faj az óvatosságáról és irányíthatóságáról ismert, és a ma esedékes ceremónia során az aureliánok repülési alakzata az egyetlen, ami elég bonyolult ahhoz, hogy több vezető is kelljen. Egyedül is tudok gyakorolni, ha kell, de ahhoz, hogy rendesen megcsináljam, szükségem van...

Annie! Már itt is van.

Egy másik, borostyánszínű aurelián reppen ki az aréna szélén lévő barlang szájából, a hátán edzőtársam, Annie lovagol. Ő és én azóta edzünk együtt, mióta bekerültünk az Őrzőképző programba, de már előtte is ismertük egymást, még az árvaházból.

Olyan közös múlt ez, aminek emlékeiről egyikünk sem beszél szívesen, és a hallgatásban mindketten nagyon jók vagyunk.

– Annie! – rikkant Crissa, és vidáman integet. – Hát itt vagy végre.

– Nélküled Lee úgy vergődik itt, mint egy szélütött – kurjantja Cor.

Fakóval tüzes pernyét fújatok rá, de Cor hangos röhögéssel kitér előle.

Cor megjegyzésére Annie szája mosolyra görbül, de nem válaszol, inkább egy elegáns fordulattal elém kerülve felveszi a repülési alakzatot, Aela, a sárkánya pedig pontosan tükrözi Fakó mozdulatait. Annie gesztenyebarna, hosszú hajfonatai a hátát verdesik, sápadt, szeplős arca megfeszül az összpontosítástól. Mióta az eszemet tudom, mindig úgy gondoltam, hogy Annie gyönyörű – lélegzetelállítóan gyönyörű –, de ezt még sosem mondtam meg neki.

– Kezdhetnénk fentről? – kérdezem.

A másik három lovas egyetértően rikoltozik.

De csak akkorra sikerül tökéletesen a formáció, amikor megkondulnak odalent a harangok. Alattunk az aréna, egyik oldalán a Belső Palota, a másikon pedig a hatalmas karsztoszlop, amelyen Pitho öregtornya áll. Ameddig a szem ellát, hullámzó háztetősorok, tengerbe nyúló síkságok húzódnak alattunk, és egy pillanatra előnt a szenvedélyesen védelmező, majd hógynem birtokló ösztön az alattam nyújtózó város és sziget iránt. Az eskü szavai visszhangzanak bennem, amit akkor tettünk le, amikor Őrzők lettünk: *Testestül-lelkestül Kallipoliszé vagyok. Sárkányszármnyal védelmezem...*

Ma nyolc Őrző fog versenyezni az Éllovas cím megszerzéséért zajló bajnokság negyeddöntőjében. Az Éllovas lesz a légiflotta parancsnoka. Én egyike vagyok a nyolc versenyzőnek, ahogy Annie, Cor és Crissa is bejutottak a negyeddöntőbe. A selejtezők heteken át tartottak harminckét sárkánylovas részvételével.

A Forradalom óta ez az első alkalom, hogy Kallipolisz ki nevez egy Éllovast: ez azon kevés címek egyike, amit megtartottak a régi rendszerből. A forradalmi flotta sárkányai már elég idősök, és a sárkánylovasok már elég gyakorlottak ahhoz, hogy megvívjanak a pozícióért, amely a Forradalom óta betöltetlen maradt. A többi Őrző számára az Éllovasválasztó-bajnokság lehetőséget ad, hogy bizonyítsanak. Számomra is ezt jelenti, meg még valami mást is.

Mert én már a Forradalom előtt is meg akartam szerezni az *Éllovas* címet. Ez visszaadná mindazt az elismerést, hatalmat és tiszteletet, amit nyolcéves koromban a családom egyetlen véres hónap leforgása alatt elvesztett.

Éllovas.

Odalent a távolban zúgnak a Palota óratornyának harangjai. Kirángatom magam az álmodozásból.

– Be kéne mennünk reggelizni. Goran azt mondta, hogy addigra elkészül a mérkőzések beosztásával.

Landolunk a Sasfészekben, az aréna közepén kiemelkedő kőlapon, leszállunk és lenyergeljük a sárkányainkat, majd elküldjük őket a lenti barlangokban található fészkeikbe. A Palotába visszatérve beleütközünk a többi Őrzőbe, összesen úgy harmincvalahány diákba, amint lassan csordogálnak a Klostrom dormitóriumából a refektóriumba. A refektórium fala vakolatlan, csupasz kőfal, az ablakok szűkek és magasak, a reggeli pedig a szokásos: kissé odakozmált zabkása. Noha lényegében a Palota lakói vagyunk, mégis az egykori szolgák szállását kaptuk meg lakóhelyül.

– Korán keltetek ma.

Bukó, Cor öccse odébb csúszott a padon, amelyen a bárátaival ült, hogy helyet csináljon nekünk az asztalnál. Noha a két fiútestvér bőre egyformán halványbarna, a hajuk pedig hullámos, minden másban egymásnak szöges ellentétei: Cor hajlamos a mogorvaságra, míg Bukó mindig szélesen vigyorg. Annie könnyedén becsusszan az asztal mögé, és letelepszik Bukó mellé. Mindketten tizenhat évesek, egy évvel fiatalabbak nálunk és a legtöbb diáknál. Ez volt az első közös vonás, ami kezdetben összehozta őket, de utána is barátok maradtak, mert Bukó szereti a kihívásokat. Nehéz Annie-t mosolygásra bírni, de Bukónak nagyon jól megy.

Bukó kiemeli a kanalát a zabkásából, és Annie felé bökk vele.

– Készen állsz a nagy napra?

Annie fújtat egyet, és mint mindig, enyhe pír kúszik fel az arcán. Felvillan a becsvágy a tekintetében, ritka pillanat ez, mert általában mélyen a szívébe rejti. Utána megint összegörnyed. A földön járva, amikor nem a sárkányán ül, Annie mindig összegörnyed, mintha szeretne minél kisebb helyet elfoglalni. Szembeszökő a kontraszt azzal a magabiztossággal, ami a levegőben sugárzik róla.

– Ez a te nagy napod is! – mondja Crissa azon a lelkesítő hangon, amit mindig elővesz, ha buzdítani akarja az osztágába tartozó sárkánylovasokat.

Bukó megvonja a vállát, és vigyora kissé elhalványul.

– Ha lehet, ne igyunk előre a medve bőrére.

Négyünkhöz hasonlóan Bukó is bejutott a mai negyedöntőbe. És nagyon jól fog szerepelni, már amennyiben képes uralkodni az idegein, és megfelelő ellenféllel kerül szembe.

– Ideges vagy, Dorian?

Helyben vagyunk. Acél, az egyik selejtezőt nyert vihar-korbács-lovas útba ejtette az asztalunkat az ételosztó pultról jövet. Az egyik karját Bukó válla köré kanyarintja, mintha bátorítani akarná, és tekintetét az enyémbé fúrva a másik tenyerével végigsimít tüskésre nyírt fekete haján. Acél körülbelül ugyanolyan magas és ugyanolyan súlyban van, mint én; valahányszor egymásra nézünk, ezt mindig kikalkulálom, ahogy bizonyosan ő is.

Bukó megdermed.

– Vedd le rólam a kezed! – szűri a szavakat a fogain keresztül.

Cor pohara koppan egyet a keményfa asztallapon, ahogy lerakja. Én visszateszem a kanalamat a zabkásás tányérba.

Már-már csalódást érzek, amikor Acél visszahúzza a karját. Az utóbbi években egyre óvatosabb.

– Nana, már mindenre ugrunk?

Azzal visszasétál a szóváltásunkat aggodalmasan figyelő Darius és Alexa közötti üres helyhez, és visszaül az asztal

mellé. Bukó befeszült válla elernyed, és a torkából feltör egy undorodó kis hang.

– Néha – tűnődik Cor –, hiányoznak a régi szép idők, amikor az Acélhoz hasonló patríciuskölykök mindent megúsztak, és a mi dolgunk volt, hogy helyre tegyük őket.

– Nekem ugyan nem – mormogja Bukó.

A régi rendszerben a családom az uralkodó sárkányszülöttek közé tartozott, míg az Acéléhoz hasonló patríuscsládok egy társadalmi osztállyal lejjebb helyezkedtek el: vagyonosak voltak, de nem volt sárkányuk. Acél a szokásos lenézéssel kezeli az olyan közrendűeket, mint Cor vagy Crissa, vagy – ami a legbosszantóbb – Annie, aki korábban nemcsak közrendű volt, hanem jobbágyivadék is.

– Szerintem biztos, hogy Goran szintén hiányolja a régi szép időket – mormolja Crissa.

Tekintete a refektórium bejáratára szegeződik, amelyen épp most lép be egy felnőtt, egymagában. Goran –, patríuscshármazású kiképzőnk – pirosposzsgás, idősödő, egykor daliás tiszt, aki fölött eljárt az idő. Beszédén némi sárkánynyelv akcentus érződik, ami felerősödik, valahányszor meg akarja félemlíteni az alacsony származású sárkánylovasokat. Látványa mindig nyugtalanítóan ismerős volt nekem. Biztos, hogy valamikor évekkor korábban kereszteztük egymás útját, de sosem ismert fel, és végül is csak ez számít. Goran hűsége Atreus iránt megkérdőjelezhetetlen, ám a Forradalom eszméi iránt már kevésbé. Atreus határozott közbelépése előtt Goran úgy intézte, hogy Acél és a többi patríuscshármazású őrző szinte minden stiklit megússzon.

– Jó reggelt, Őrzők! – köszönti a teremben lévőket Goran. – Itt az ideje, hogy megtudjátok a mai mérkőzések beosztásait. Készen álltok?

Az asztalokra csönd borul, Goran pedig elkezd felolvasni a neveket a listájáról.

– Annie Darius ellen...

Darius, Acél egyik patrícius haverja a viharkorbács-repülőosztagból, megfordul, és összevont szemöldökkel Annie-re néz, én pedig örömmel látom, hogy egyből ellillant szokásos, menő hányavetisége. Annie összefont karral mered rá.

– Cor Szikla ellen...

Cor morcosan elfintorodik, noha ez a párosítás nagyon is tisztességes. Kétségtelen, hogy közben a többi lehetséges kombinációkon agyal. Főleg azon, hogy ki lesz Bukó ellenfele.

– A következő párunk Lee és Crissa...

Crissa rémülten felnyög, és színpadias gesztussal a tenyérébe temeti az arcát, majd rám függeszti a tekintetét. Crissa mindig napbarnított arcát sötétaranyba vegyülő szőke fürtök keretezik – olyan arc ez, amelyre ha rátéved a tekintet, hajlamos túl sokáig rajta időzni. Crissa játékosan felhúzott szemöldökkel veti oda nekem:

– Mindent bele, Lee!

Érzem, hogy elvörösödöm, de ennek semmi köze nincs a párbajunkhoz. Crissa önelégülten elvigyorodik. Cor megunott képpel a plafonra emeli a tekintetét.

– És az utolsó pár Acél és Bukó.

Acél gyors, pergő ritmust dobol ujjával az asztalon, de ő az egyetlen, aki elégedettnek tűnik az ellenfelével. Bukó ösztetőped a helyén, Cor arca megfeszül. Annie karja finoman megmoccan, mintha az asztal alatt megszorítaná Bukó kezét. Bukó az egyetlen ember, akit Annie – tudomásom szerint – önként hajlandó megérinteni, őt viszont nagyon is gyakran. Most, hogy Annie megfogta a kezét, Bukó majdnem lenyeli az ádámcsutkáját.

Cor szerint nem járnak. De ha ez így is van, akkor is egyértelmű, hogy Bukót szinte letaglózza Annie érintése. Ez már évek óta így van, és Annie még mindig meg-megérinti őt, ilyen magától értetődően, mintha még mindig kisgyerekek lennének, de ha engem kérdeznek, szerintem a lány semminek sincs tudatában. Régebben az árvaházban nekem is ugyanígy megfogta a kezem, de abba hagyta, amikor idekerültünk.

Hirtelen tudatosul bennem, hogy egymást bámuljuk Bukóval. Mindketten sietve elfordítjuk a tekintetünket.

– Alig valamivel több mint egy órátok van a nyitóceremóniáig – mondja Goran –, szóval azt javaslom, táguljatok innét. Kiknek jön el a családja?

Kezek emelkednek a magasba. Majdnem mindenkié. Nem meglepetés, hogy csak Annie és én vagyunk a kivételek. De aztán észreveszem, hogy Annie ujjai picit felemelkednek az asztról. És ő maga is mintha csodálkozva méregetné a kezét.

Ennek semmi értelme. Hogy jöhetne már el Annie családja?

– Csak később üdvözljétek őket – mondja Goran. – De a ceremónia után már szabad lesz az egész napotok. Madam Mortmane-től fogjátok megkapni a kilépőket a Klastrom bejáratánál. Van kérdés?

Mivel nincs kérdés, Goran elkapja a pillantásomat.

– Lee, Annie! Egy szóra!

Már nem is emlékszem, mikor akart utoljára Goran beszélni Annie-vel. Várunk, miközben a többiek felkészülődnek, és távoznak. Goran elfoglal egy megüresedett széket az asztalfőnél. Szinte érzem, hogy vibrál a feszültség Annie testében Goran közelségétől. Noha hosszú évek teltek el azóta, hogy rendszeresen és nyilvánosan megalázta és megszegényítette a lányt, például rászóta a legtöbb mocskos házimunkát, önkényesen és igazságtalanul lepontozta a teljesítményét, vagy nevetségessé tette a Sasfészekben. Goran mindig kifejezetten sértőnek találta Annie jelenlétét az alakulatunknál, és azóta sem volt képes másként látni a helyzetet: egy jobbágyivadék, ráadásul egy női jobbágyivadék egyszerűen túl sok volt neki. Goran nem olyan ember, aki képes lett volna megbékélni Atreus ezen újításával.

– Leveletek érkezett a minisztériumból, mindegyikötöknek egy-egy.

A kezembe nyomja az enyémet, aztán Annie-nek is odaadja az övét. Tekintetével szokás szerint kerüli a lányt, mintha

holmi természetellenes jelenség lenne, amit legszívesebben a perifériális látóterébe számúzna.

Az én levelemen Atreus Athanatos, az Első Oltalmazó pecsétje díszelg.

– Majd később olvassátok el őket! – mordult ránk Goran.
– Leléphettek.

Kimegyünk a folyosóra, megállunk, és feltépjük a borítékokat. Atreus mindössze egyetlen, kézzel írt sort küldött. Elolvasom, és aznap először összerándul a gyomrom az idegességtől.

Sok szerencsét, Lee!

Felnézek. Annie még mindig dermedten olvas. Aztán megfeszül a válla, elszakítja a tekintetét a levélről, és megszólal:

– Ideje indulnunk a fegyvertárba.

Mire megérkezünk, az alakulat java már elkészült, és indulóban van a földalatti sárkányfészkekhez. Annie és én az aurelián osztag öltözőszekrényei felé vesszük az irányt a tűzálló ruhájukat felcibáló lovasok között, akik már az utolsó páncéllemezeket erősítik magukra, és a nyergeket a vállukra vetve indulnak a barlangok felé. A terem hasított bőrtől, izzadságtól és hamutól, a sárkánylovaglás szagától bűzlik.

Valaki a kezembe nyom valamit: Annie az, ideadta a levelét, és elfordult. Szeretné, hogy elolvassam, de nem akarja végignézni, ahogy megteszem.

Az öltözőszekrényeink egymás mellett vannak. Az utóbbi években rászoktattam magam, hogy máshova bámuljak, hogy a *világon mindenhová* bámuljak, csak ne Annie-re, miközben egyik egyenruhából a másikba öltözik át. Ma a levelére nézek. Ezen a Propagandaminisztérium pecsétje virít, nem az Első Oltalmazóé. És így szól:

A MINISZTÉRIUM FEL KÍVÁNJA HÍVNI AELA LOVASA ANTIGONE FIGYELMÉT A NÉGYEDIK REND LOVASAINAK KÖTELEZETTSÉGE-

IRE, ILLETVE AZOK ERŐSEN PUBLIKUS JELLEGÉRE, ÉS FELSZÓLÍTTJA ANNAK KÖRÜLTEKINTŐ MÉRLEGELÉSÉRE, HOGY HITE SZERINT AZ ÁLLAM SZOLGÁLATÁRA TETT FOGADALMÁT EGY ILYEN NYILVÁNOS SZEREPVÁLLALÁSSAL DEMONSTRÁLHATJA-E A LEGTISZTELETREMÉLTÓBB MÓDON.

Azt várják tőle, hogy szándékosan veszítse el a mérkőzést.

Annie közben végzett az öltözködéssel, felvette a tűzálló ruháját. Fekete, hővel kezelt és tűzön edzett bőr, amely a nyakától a bokáig körbeöleli filigrán termetét, a hajfonatai erősen ragyognak a ruha sötét hátterén. Nem tesz megjegyzést a levélre, legalábbis addig nem, amíg mások is ott lebzselnek körülöttünk, így csöndben fejezzük be az öltözködést, magunkra kötözzük az átalakított sárkánypikkelyekből kovácsolt páncélokot, a tűzálló ruha fölé, és egyenként meghúzzuk a szíjakat. Miután az utolsó sárkánylovas is elment, és kettesben maradtunk a fegyvertárban, Annie visszaveszi a levelet.

– Neked mit írtak? – kérdezi.

Atreus levele az utolsó dolog, amit most meg akarok mutatni neki. Tétovázom.

– Kérlek! – suttogja.

Végül nem várja meg a választomat, és kiveszi a levelet a szekrényemből. Miután elolvassa, leroskad a mellettem lévő padra.

– Gratulálok – mondja.

A hangja nem keserű, még csak nem is irigy – egyszerűen csak fáradt.

– Úgy tűnik, te vagy az a paraszt, akit akarnak – teszi hozzá.

A *paraszt* volt a Forradalom után tabuvá tett szavak egyike, ma már csak történelmi kontextusban szabad használni. Úgy emlékszem, hogy Annie sosem ejtette még ki ezt a szót a száján. Főleg nem úgy, hogy saját magára utalt vele.

És rám sem utalt még soha így, pedig hivatalosan parasztok leszármazottja vagyok, amióta csak ismerjük egymást. Az

árvaház óta tudatában vagyok, mennyibe került így nevezni engem. Amikor bekerültem, még nem tudtam elég ügyesen leplezni a származásomat, de Annie csak jelentőségteljes hallgatással utal arra néha, hogy valamit tud.

Kínosan feszengve válaszolok:

– Ez nem úgy megy... Atreus nem olyan, ő sosem tudna így gondolkodni...

Annie hátrabillentett fejjel tanulmányozza a mennyezetet.

– De igen, Atreus tudna. Neki olyan lovasokra van szüksége a Negyedik rendben, akik könnyen megtalálják a közös hangot az elittel.

A mai bajnokság négy győztes lovasát éri az a kitüntetés, hogy a Negyedik rend tagjává választják őket. Ez egyben azt is jelenti, hogy a hadtest harminckét lovasa közül ők négyen a legjobbak. Ez a lehető legmagasabb besorolás a flottánál, az Éllovas után természetesen.

– Nem tudom, miről beszélsz...

– Az öröklésről beszélek.

Megdermedek, amikor meghallom ezt a szót, és Annie is csak elfúló hangon képes kimondani.

Mielőtt Atreus megbízatása lejárna az új rezsimben, az örökösét a legjobb és legtehetségesebb Őrzők közül választják majd ki. Ő lesz a következő Oltalmazó. Hallgatólagos az egyetértés, hogy a választás a Negyedik rendjének egyik tagjára esik majd.

– Atreusnak az örökös jár a fejében – ismétli meg Annie –, és olyan parasztokra van szüksége, akik nem... akik mégsem viselkednek úgy, mintha azok lennének.

Idegesen szorosabbra igazgatom a karvédő páncéлом szíjait, és szinte préselem a fogaim között a szavakat:

– De te sem viselkedsz *úgy!*

Annie halkan felnevet. Mindketten tudjuk, hogy nem mondok igazat. Én is pont ugyanolyan jól meg tudom tippelni, mint Annie, hogy milyen aktát vezetnek róla a minisztériumban: hogy Annie túlságosan alázatos, túlságosan visszahú-

zódó, és gondjai vannak az olyan helyzetekkel, amikor sok ember előtt kell beszélnie. Mióta az eszemet tudom, mindig ő volt a legjobb tanuló az osztályban, de szinte sosem tette fel a kezét, hogy feleljen.

Némi gyakorlással biztosan le tudná győzni a félenkségét. Ha próbálkozna, és ha lenne miből erőt merítenie hozzá, biztosan megnőne az önbizalma, és magabiztosabbá válna. De hogy is próbálkozhatna ilyesmivel, honnan gondolná, hogy próbálkozna *kellene* ilyesmivel, ha a minisztérium ilyen leveleket küldözget neki?

– Akkor beszéljünk inkább valami másról! Valamiről, aminek semmi köze a minisztériumhoz.

– Azt mondtad, hogy eljön ma valaki a családoból? – kérdezem.

Óvatosan teszem fel a kérdést... lehet, hogy egyáltalán nem lenne szabad firtatnom a dolgot. Annie pislog, majd ingatja a fejét.

– Nem család. Csak barátok... a falumból.

A *falum* megint egy olyan szó, amit Annie általában nem ejt ki a száján. Tartózkodóan mondja, mintha valami idegen nyelv szavai lennének.

– Írtak – folytatja – egy levelet. Nem a szülők... ők nem tudnak írni, olvasni.

Megkockáztatok egy gyors pillantást az arcára, amely az *olvasni* szónál tűzpirosra gyúlt.

– De a fiuk a Forradalom iskolába jár, ezért ő írt, hogy meglehet, eljönnek. Ennél a családnál voltam egy ideig, mielőtt az Albansba kerültem.

Az Albans volt az árvaház, ahol mindketten éltünk. Annie már évek óta nem beszélt az árvaház előtti körülményeiről és a származásáról, legalábbis előttem nem.

Idegesen babrál a hajával, egy tincset kiséper a szeméből, és a füle mögé kanyarítja.

– Nem is láttam őket azóta, hogy... – kezdi, aztán hirtelen felnéz, és észreveszi, hogy meredten bámulom. Gyorsan elka-

pom a pillantásomat, és ő is félrenéz, megragadja a csizmáját, és idegesen felhúzza.

– Lefogadom, nagyon büszkék lennének rád, ha bekerülnél a Negyedik rendbe – mondom. – És valószínűleg minden vidéki ember is, akik eljönnek a mai lovagi tornára. Szóval te...

Annie még mindig előrehajolva babrál a csizmájával, és alig hallhatóan azt suttogja:

– Szóval én?

Hallom, ahogy kimondom a szavakat, amelyek bárki más szájából is vérig sértették volna az apámat, nemhogy az enyémből.

– Élő történelemmé válhatsz...

Annie a sisakjáért nyúl, másik kesztyűs keze a térdére nehezedik, felállni készül. Rám néz, a mosolya furán kunkorodik, és megemelkedik a szemöldöke. Amikor megszólal, nem mutat rá, hogy én, aki elvileg szintén alacsony származású vagyok, szintén élő történelemmé válhatnék.

Mintha tudná, hogy nem. Mintha tudná, hogy én egyszerűen csak remélem, kétségbeesve és kiéhezve remélem, hogy nem új történelmet fogok írni, hanem megismétlem a régit.

– Menjünk, Lee!